

SETH MEYEROWITZ
EN PETER F. STEVENS

De vermiste boordschutter

Een waargebeurd en levensecht verhaal
over moed en overlevingsdrang in oorlogstijd

Karakter Uitgevers B.V.

INHOUD

Voorwoord	11
Proloog	Een naald in een hooiberg 17
Hoofdstuk 1	'Het is maar een <i>milk run</i> ' 19
Hoofdstuk 2	Purple Heart Corner 45
Hoofdstuk 3	Springen! 61
Hoofdstuk 4	'Wat heeft hij in zijn hand?' 67
Hoofdstuk 5	Marcel 71
Hoofdstuk 6	Het hutje in het bos 77
Hoofdstuk 7	Oorlog in de schaduw 85
Hoofdstuk 8	'Voor de duvel niet bang!' 101
Hoofdstuk 9	Alias Georges Lambert 121
Hoofdstuk 10	In elk geval uiterst gewaagd 131
Hoofdstuk 11	Je rol spelen 137
Hoofdstuk 12	Op het nippertje 153
Hoofdstuk 13	Problemen in Beaumont-de-Lomagne 163
Hoofdstuk 14	Dood in de Roze Stad 173
Hoofdstuk 15	De Gestapo aan de deur 179
Hoofdstuk 16	Verborgen in het volle zicht 183
Hoofdstuk 17	Geen moment te vroeg 197
Hoofdstuk 18	De maquis 203
Hoofdstuk 19	Kennismaking met kapitein Cleaver 213
Hoofdstuk 20	Onwaarschijnlijke vrienden 223
Hoofdstuk 21	'Het is tijd' 237
Hoofdstuk 22	Ellende in de bergen 245
Hoofdstuk 23	'Een van de vreselijkste dagen van mijn leven' 251
Hoofdstuk 24	Afscheid van Taillandier 259

Hoofdstuk 25	Een gevaarlijke tocht	263
Hoofdstuk 26	Gestrand	273
Hoofdstuk 27	Vaarwel, Georges Lambert	279
Hoofdstuk 28	Dood aan Frankrijk	283
Hoofdstuk 29	'Welkom terug in de oorlog'	287
Hoofdstuk 30	'En daarom is het <i>GEHEIM</i> '	297
Hoofdstuk 31	Rockaway Beach	303
Epiloog		309
Dankbetuiging		315
Bronnen		317
Noten		325

VOORWOORD

JANUARI 2012

Nou, daar zit ik dan, in het vliegtuig op weg naar Europa. Het is half januari 2012 en dit wordt voor mij de eerste keer dat ik Europa bezoek. Ik sta op het punt om aan een avontuur te beginnen, eigenlijk een soort bedevaart, die er al zo'n achtenzestig jaar aan zat te komen. Ik hoop eer te mogen bewijzen aan Arthur Meyerowitz en een moedig groepje Franse mannen en vrouwen die in 1944 zijn leven hebben gered. Ik ben behoorlijk opgewonden en kan nauwelijks slapen. Ik heb geen idee wat me in Frankrijk te wachten staat, welke sporen er nog van Arthur te vinden zullen zijn en wat of wie ik zal aantreffen als ik in Frankrijk aankom. De gedachte dat ik straks misschien wel zal kunnen praten met mensen die de luchtmachtmilitair Arthur Meyerowitz hebben gekend, roept emoties bij me op die ik een maand geleden niet voor mogelijk had gehouden.

Minder dan een maand geleden kende ik Arthur Meyerowitz niet eens, althans, niet zoals je iemand echt 'kent'. Ik wist dat hij in de Bronx was geboren. Ik wist dat hij een broer had, Seymour, en dat zijn ouders David en Rose heetten. Ik wist dat hij op zijn vijftienvingste (een paar jaar jonger dan ik nu ben) voor zijn land aan de oorlog deelnam, en dat toen hij naar Frankrijk vloog, aan boord van een bommenwerper van het type B-24 met de naam *Harmful Lil Armful*, ook hij niet wist wat hij kon verwachten of wat hem te wachten stond. Wat hij wel wist, was dat

hij naar alle waarschijnlijkheid nooit meer naar huis terug zou keren. Sergeant Arthur Meyerowitz was boordschutter bij de Achtste Luchtmacht van de Amerikaanse strijdkrachten, en hij trok ten strijde.

Ik wist dat Arthur niet meer dan twee oorlogsvluchten had gemaakt voor hij door de Luftwaffe werd neergeschoten, en dat zijn familie wanhopig uitkeek naar bericht van het ministerie van Oorlog. Het duurde maanden voor dat nieuws eindelijk kwam. Hij werd als vermist beschouwd, een Amerikaanse Jood in het door Duitsland bezette Frankrijk, en hij verkeerde in moeilijkheden. Niemand wist of hij nog leefde of dood was, totdat hij ruim een halfjaar later in Gibraltar opdook. En ten slotte wist ik nog dat mensen in Frankrijk hem het leven hadden gered. Ik herinnerde me nog dat bij mijn bar mitswa en andere belangrijke gebeurtenissen binnen de familie het Franse volkslied werd gespeeld, maar ik had nooit het belang of de juiste betekenis ervan doorzien.

Dat was zo'n beetje alles wat ik van mijn grootvader wist. Maar toen, in december 2011, zou dat allemaal veranderen.

Zo begon het allemaal:

Het begon met een uitnodiging om naar Spanje te komen. Tijdens een vakantie in Mexico had ik enkele mensen ontmoet, die me toen uitnodigden om bij hen in Madrid op bezoek te komen. Ik keek naar de mogelijkheden en kwam tot de conclusie dat zoiets moest kunnen, en zelfs binnen een maand al. Ik vroeg mijn vader, de zoon van Arthur, waar Arthur ergens in Frankrijk had gezeten. Ik wilde kijken of het misschien mogelijk was die plaatsen te bezoeken en er eens een beetje rond te kijken. Maar er was verder helemaal geen informatie beschikbaar; mijn vader kon me simpelweg niets vertellen. Arthur overleed ruim tien jaar voordat ik werd geboren, en het enige wat van Arthurs oorlogservaringen restte, waren een doos met brieven en een stuk of wat vage overleveringen.

Een uitdaging, dacht ik bij mezelf. Ik kon redelijk goed met computers omgaan, want ik was tijdens mijn jeugd gefascineerd geraakt door computers en het internet. Op twaalfjarige leeftijd had ik geleerd websites te bouwen en ik had dat weten te ontwikkelen tot een carrière in het online-marketingwereldje. Ik had het gevoel dat ik op een bepaalde

manier mijn hele leven had getraind om juist dit raadsel te ontsluiten. Alleen had ik me nooit kunnen voorstellen welk opmerkelijk verhaal mij te wachten stond.

Om te beginnen keek ik eens in een vergeten doos brieven, geschreven in het Frans en aan mijn opa verstuurd door de mannen en vrouwen die hem het leven hadden gered. Toen ik eenmaal online was, had ik maar een kleine vierentwintig uur nodig om mijn eerste belangrijke ontdekking te doen: Arthurs vertrouwelijke militaire dossier dat kort daarvoor was vrijgegeven, inclusief de debriefing die hij had ondergaan nadat hij in Gibraltar boven water was gekomen, zes maanden nadat de Duitsers de *Harmful Lil Armful* boven Frankrijk uit de lucht hadden geschoten.

Binnen zesendertig uur vond ik een boek over de Résistance, het Franse verzet, geschreven door een wetenschapper die Bernard Boyer heet, en waarin enkele Franse mannen en vrouwen worden genoemd die na de oorlog met Arthur hadden gecorrespondeerd. Aan het einde van de eerste week had ik telefonisch contact met Patrick, de zoon van Gisèle Chauvin, een ongelooflijk moedige medewerkster van de Résistance die Arthur op een van de gevaarlijkste momenten van zijn tocht in huis nam en door dat te doen zonder meer zijn leven heeft gered.

Dus daar zit ik dan, in het vliegtuig en op weg om kennis te maken met Patrick en zijn familie. En om kennis te maken met Bernard, wiens vader aan het hoofd stond van een verzetsgroep die Arthur ook het leven heeft gered. Ik heb een afspraak met museumdirecteuren en plaatselijke historici die me eventueel zouden kunnen helpen bij het ontrafelen van de aangrijpende odyssee van mijn grootvader door het bezette Frankrijk al die jaren geleden. Ik heb zelfs mijn vader weten over te halen om me op deze zoektocht te vergezellen, zo'n reis die je maar één keer van je leven maakt. En dat alles gebeurde in een tijdsbestek van nauwelijks drie weken.

3 JANUARI 2015

Het is nu iets langer dan eenenzeventig jaar geleden dat Arthur aan zijn tocht door Frankrijk begon, en ongeveer twee jaar dat ik mijn eerste trip

naar dat land maakte. Ik had het geluk Frankrijk nog twee keer te bezoeken, een keer in november 2013, en toen nog eens in augustus 2014, in het gezelschap van enkele familieleden. We waren met z'n achten, en het was echt ongelooflijk om mijn familie en de Chauvins bij elkaar te brengen. We brachten een stuk of wat heerlijke dagen bij Patrick en zijn gezin door, en drie generaties Meyerowitz mochten ervaren hoe het was om in Frankrijk te zijn, in de plaatsen waar onze vader, grootvader en overgrootvader had weten te overleven. We zijn teruggegaan naar het huis van de Chauvins in Lesparre, naar de *maquis* buiten het stadje, hebben Toulouse bezocht, en uiteraard de historische gebouwen daar, zodat we terugkeerden met herinneringen aan gebeurtenissen die, dat weet ik zeker, Arthur nooit voor mogelijk had gehouden.

We zijn nog maar een paar dagen verwijderd van het moment waarop de eerste versie van dit manuscript bij de uitgever zal worden ingeleverd, en ik kan nog steeds niet geloven hoe ver we zijn gekomen en hoeveel we aan het licht hebben gebracht. Met hulp van talloze deskundigen, na veelvuldig archiefbezoek en gedegen onderzoek van onze schrijver, Peter Stevens, en enkele toevalstreffers, hebben we dit ongelooflijke verhaal weten te reconstrueren, een verhaal dat veel meer diepgang heeft gekregen dan ik me ooit had kunnen voorstellen.

Ik heb de tijd genomen om het verhaal dat ik heb ontdekt op papier te zetten, en ik hoop dat ik er voldoende recht aan heb gedaan. Ik hoop ook dat het recht doet aan de Franse families en personen die hun leven hebben geriskeerd, en in veel gevallen dat met de dood hebben moeten bekopen, bij het in veiligheid brengen van Arthur. Eén enkele man in een massale oorlog.

Ik meen te mogen zeggen dat ik Arthur nu eindelijk ken. In elk geval een stuk beter dan toen ik hieraan begon. Het was een ongelooflijke man die zich door van alles heen moest slaan om naar zijn familie terug te kunnen keren. Hij was moedig en heroïsch, maar hij was zich bewust van het feit dat hij voor de mensen die hem meer dan zeventig jaar geleden hebben gered nooit iets terug zou kunnen doen. Dit is mijn poging om iets terug te doen, om dit avontuur in de openbaarheid brengen en licht te werpen op de Franse verzetsgroepen en de oorlog die in Frankrijk op de grond werd uitgevochten. En dan bedoel ik niet de oorlog

tussen de geallieerden en de asmogendheden, maar de oorlog die werd gevoerd door de Franse bevolking, die haar vrijheid terug wilde en er alles voor overhad om die te heroveren, en het tegelijkertijd kon opbrengen om het ultieme offer te brengen voor een man die ze niet kenden en die op een dag zomaar per parachute uit de lucht was komen vallen.

Wat nu volgt is Arthurs verhaal, en het verhaal van talloze mensen wier pad hij kruiste. Ik hoop dat u evenveel geniet van het lezen van zijn relaas, als ik heb genoten van het samenstellen ervan.

PROLOOG

EEN NAALD IN EEN HOOIBERG

Op 18 juni 1944 liep een jongeman door het gloeiend hete zand van Rockaway Beach, New York. Terwijl hij zich slingerend een weg zocht in het labyrint van badhanddoeken, strandstoelen en parasols, tuurden talloze strandgangers naar hem. Hij leek niet helemaal op zijn plaats hier, in zijn lange broek waarvan hij de pijpen tot boven zijn enkels had opgerold, en het nette witte overhemd waarop zijn naam was geborduurd, maar dat doorweekt was van het zweet. Maar tussen al deze mensen in hun badpak of zwembroek was het niet zijn kleding die de aandacht trok. Het was het kartonnen bord dat hij boven zijn hoofd hield. Hij was op zoek naar de spreekwoordelijke naald in een hooiberg.

Een uurtje geleden had de jongeman, die in de snoepkiosk aan het strand werkte, een heftig telefoontje gekregen. Een dringende stem had hem ertoe gebracht de drukkende hitte in te gaan met een boodschap die hij haastig op een stuk karton had gebrabbeld. Hij hoopte vurig dat hij hen zou vinden, een echtpaar dat hij nog nooit had ontmoet, absoluut nog nooit had gezien.

Tientallen mannen en vrouwen, genietend van de mooie zomerdag, zagen de snoepverkoper lopen, waarbij sommigen slechts een korte blik in zijn richting wierpen, terwijl anderen aandachtig toekeken. De tekst op het bord werd intuïtief begrepen. Amerika was nu zo'n tweeënhalft jaar in oorlog met nazi-Duitsland en het keizerrijk Japan, en iedereen kende wel iemand die in militaire dienst zat. Al heel wat mensen hadden ten gevolge van oorlogshandelingen iemand verloren. Naarmate meer

badgasten beseften wat de jongeman aan het doen was, gingen ze voor hem aan de kant, zodat hij kon passeren. Een handjevol nieuwsgierigen liep langs de vloedlijn achter hem aan.

Terwijl hij regelmatig zijn voorhoofd afveegde en zijn ogen half dichtkneep tegen het felle zonlicht, zocht hij ruim een uur lang op en neer lopend het strand af. Zijn gezicht gloeide van de hitte en was zichtbaar verbrand door de zon. Terwijl de minuten voorbijkropen, kwam onwillekeurig het gevoel bij hem op dat hij misschien wel met een goedbedoelde maar vergeefse boodschap op pad was gestuurd. Hij vroeg zich af hoe groot de kans was dat zijn boodschap in deze dichte mensenmassa de twee volslagen onbekenden zou weten te bereiken. Toch bleef hij, met het kartonnen bord boven zijn hoofd, tussen het woud van parasols door lopen.

Hij bleef even staan om een paar keer diep adem te halen; zijn armen deden pijn van het omhooghouden van het bord. Een eindje verderop kwamen een echtpaar van middelbare leeftijd en een aantrekkelijke jonge vrouw met zwart haar overeind; ze liepen gehaast en half struikelend door het rulle zand op hem af. Over hun zongebruinde gezicht stroomden tranen. Ze hadden de haastig op het kartonnen bord gekrabbelde woorden gezien.

HOOFDSTUK 1

‘HET IS MAAR EEN MILK RUN’

**31 DECEMBER 1943, OUDEJAARSDAG, VROEG IN DE OCHTEND
SEETHING AIRFIELD, NORFOLK, ENGELAND**

Een ijzige windstoot trof sergeant Arthur Meyerowitz vol in het gezicht toen hij om vijf uur in de ochtend vanuit de mess van de 448th Bomb Group, die in een nissenhut was ondergebracht, naar buiten stapte. Hui-verend sloeg hij de bontkraag van zijn leren bomberjack omhoog en drukte hij zijn pet en oorwarmers wat steviger op zijn hoofd. Hij tuurde enkele ogenblikken naar de halfronde barakken die keurig op een rij stonden op een berijpte strook akkerland langs de zuidkant van Seething Airfield, de thuisbasis van zijn eenheid, het 715th Squadron, in het Engelse graafschap Norfolk. Hij bleef nog even op de stoep van de mess staan terwijl de andere bemanningsleden en piloten rakelings langs hem heen liepen.

Wat een waardeloze manier om de laatste dag van het jaar door te moeten brengen, dacht hij, maar hij moest bij de *Harmful Lil Armful*, een Consolidated B-24H Liberator van de 448th Bomb Group, de laatste controles uitvoeren voordat het toestel aan zijn missie zou beginnen, de zogenoemde *pre-mission checks*. Hij was die ochtend al sinds halfdrie op, toen hij wakker was gemaakt door een officier die met een zaklantaarn recht in zijn gezicht had geschinen en hem opdracht had gegeven naar de *Harmful Lil Armful* te gaan, waarvan de boordwerktuigkundige, ser-geant George Glevanick, die tegelijkertijd rugkoepelschutter was, kort

daarvoor met spoed naar het basishospitaal was vervoerd. Nu, nadat hij de controles had uitgevoerd en zijn ontbijt naar binnen had gewerkt, bereidde Arthur zich mentaal voor op zijn tweede missie.

Zijn eerste operationele vlucht had hij gemaakt op 24 december, aan boord van een B-24 met de naam *Consolidated Mess*. Het doelwit was een Duitse lanceerplaats voor V1's bij Labroye, een verhoudingsgewijs korte vlucht naar de overkant van het Kanaal, naar het departement Pas-de-Calais in Noord-Frankrijk. Met een beetje geluk was Arthur nog op tijd op Seething terug voor de nieuwjaarsfeestjes die hij van plan was bij te wonen, een op de basis en het andere in de stad Norwich, die een kilometer of vijftien meer naar het noordwesten lag, vlak aan de kust.

De bofkont, schoot het door hem heen toen hij huiverend aan Glevanick dacht. Die haalde in elk geval gegarandeerd 1944. Vervolgens trok Arthur zijn schouders op tegen de ijzige wind en hij stapte van het stoepje op het modderige pad dat in de richting van de drie betonnen startbanen liep.

Op enkele meters van de mess zag Arthur een groepje jonge Engelse vrouwen staan. Hij vertraagde zijn pas enigszins en deed voor hij hen passeerde zijn pet en oorwarmers af. Ondanks het vroege uur stonden ze al op hun bij de Achtste Luchtmacht dienende vriendjes te wachten, allemaal kerels die in het bezit waren van een tweedaags verlofpasje voor oudejaars- en nieuwjaarsdag. Gewoonlijk moesten de vriendinnetjes van de Amerikanen buiten de hoofdepoort wachten, maar vanwege de feestdagen mochten ze na een korte veiligheidscontrole het vliegveld op.

Terwijl ze wachtten tot hun luchtmachtvriendjes naar buiten kwamen, waren de dames druk met elkaar in gesprek, ondertussen een sigaretje rokend. Hij haalde een hand door zijn dikke, donkere haar en wierp hun een grijnzende blik toe. Enkele jonge vrouwen glimlachten naar de knappe vijftienvijf jaar oude luchtmachtman terug.

Een leuke blondine zag Arthurs schouderembleem, met daarop een gespierde haas in superheldkostuum, compleet met cape en bliksem-schicht op de borst, die op een lichtblauwe bom stond.

'Die is van het 715de, hè? Waar moeten de Hazen dan zo haastig naar-toe, zo vlak voor het nieuwe jaar?' riep ze.

'We hebben een afspraak met een stelletje Duitsers,' antwoordde Arthur.

'Succes – en doe die schoften de groeten,' viel een andere vrouw haar bij terwijl Arthur zijn pas versnelde en zijn hand naar hen opstak.¹

Arthur was gewend aan de aandacht van vrouwen. De 1 meter 65 lange en 72 kilo zware sergeant bezat de gewiektheid en de zwier die bij het stadsdeel hoorde waar hij vandaan kwam, de Bronx, en hij straalde een zelfvertrouwen uit dat voor vrouwen aantrekkelijk was. Voor hij in dienst ging, had Arthur het altijd heerlijk gevonden om zich naar de laatste mode te kleden, en was hij vaak in het Garment District te vinden geweest, waar hij een aanzienlijk deel van zijn loon uitgaf aan modieuze kleding, waarbij hij wel altijd probeerde er een stevige korting uit te slepen. Zijn familie was eraan gewend om beeldschone jongedames aan zijn gedistingeerde zijde te zien.

In Norfolk vond Arthur het leuk om wat met aantrekkelijke Engelse vrouwen te praten, maar dat ging nooit verder dan samen een paar glazen bier drinken en wat dansen in de stad of op de basis. In de borstzak van zijn uniform zat zijn portefeuille met daarin een kiekje van Esther Loew, zijn vriendin met het zwarte haar en de donkere ogen die ook in de Bronx woonde. Vlak voordat hij per schip naar Engeland zou afreizen, had een tante hem met de aantrekkelijke 21-jarige Esther laten kennismaken, en hij was al snel tot over zijn oren verliefd op haar geworden, zozeer zelfs dat hij overwoog met haar te trouwen. Maar omdat de verliescijfers onder bommenwerperbemanningen in zowel de oorlog in Europa als in die in de Pacific hoger waren dan bij welk ander Amerikaans krijgsmachtonderdeel ook, inclusief de onderzeedienst, had hij besloten dat hij niet op zijn geweten wilde hebben dat ze zou moeten toetreden tot de helaas groeiende groep jonge oorlogsweduwen. Toch had ze tegen hem gezegd dat ze op hem zou wachten, iets wat hij niet uit haar hoofd had kunnen praten.

Behalve de foto van Esther droeg Arthur nog een ander aandenken aan thuis met zich mee. Om zijn nek hing een gouden kettinkje met een *chai*, het Joodse symbool voor 'leven'. Hij had dat voor zijn vertrek naar Engeland van zijn moeder gekregen.

Toen in de mist en de ijskoude regen de rijen B-24's opdoemden die

langs de startbaan stonden geparkeerd, had Arthur geen tijd meer om aan Esther, zijn ouders en zijn broer in New York te denken. *Harmful Lil Armful* moest worden geïnspecteerd en zijn medebemanningsleden vertrouwden erop dat het toestel na controle door Arthur, de boordwerktuigkundige, geschikt was om aan de missie deel te nemen. Iedereen wist dat de geallieerde invasie van het vasteland van Europa op komst was. De enorme formaties Amerikaanse en Britse bommenwerpers die in Frankrijk vierentwintig uur per etmaal Duitse doelwitten bestookten ‘ploegden de grond vast om’ ten behoeve van Operatie Overlord, de grootste amfibische operatie uit de geschiedenis. Op de militaire top na wist nog steeds niemand waar en wanneer de geallieerde troepen het Kanaal zouden oversteken.

Enkele uren eerder had de charismatische commandant van de 448th Bomb Group, de 37-jarige kolonel James M. Thompson, tijdens de misiebriefing het gordijn voor een enorme kaart van Europa weggetrokken en met zijn aanwijspstok op drie rood omcirkelde locaties getikt. In de overvolle ruimte was een stilte neergedaald, terwijl de piloten en hun bemanningen rustig afwachtten tot Thompson, wiens peper-en-zoutkleurige haar met de scheiding precies in het midden en zijn keurig verzorgde Clark Gable-snorretje hem tot het stereotype van de stoere vlieger en leider maakten, hen met zijn lijzige Texaanse no-nonsensestem over de missie zou informeren. Vanaf vliegvelden in het oosten en midden van Engeland zouden 250 B-17's en B-24's, waaronder *Harmful Lil Armful*, opstijgen, geëscorteerd door honderden P-47 Thunderbolt- en P-51 Mustang-jachtvliegtuigen, voor een aanval overdag op het door de Duitsers gebruikte vliegveld bij La Rochelle/Laleu, aan de Franse Atlantische kust tegenover het Île de Ré. Mocht het wolkendek te dik zijn, dan was het alternatieve doelwit een ander Duits vliegveld, namelijk dat van Châteaubernard, pal ten zuiden van de stad Cognac.

Thompson, een koelbloedige piloot die tot dan toe vijfenvijftig bombardementsvluchten boven Europa had uitgevoerd en de reputatie had dat hij een missie nooit gemakkelijker voorstelde dan zij in werkelijkheid was, waarschuwde de verzamelde luchtmachtmensen dat ze zowel op de heen- als op de terugvlucht rekening moesten houden met hevig

vijandelijk afweervuur en vastberaden Duitse jachtvliegers.

Arthur beseftte dat ze binnen de kortste keren boven Frankrijk behoorlijk in de rats zouden zitten.

Hij had nooit kunnen bedenken dat hij Engeland en Frankrijk nog eens zou zien, laat staan dat hij in een oorlog terecht zou komen. Toch was de oudste zoon van David en Rose Meyerowitz altijd op zoek geweest naar avontuur.

Arthur was geboren op 15 augustus 1918 in de Bronx, een nogal ruig deel van New York, waar in oude, uit gele baksteen opgetrokken appartementsgebouwen met een plat dak, zoals die aan beide kanten van Findlay Avenue te vinden waren, voornamelijk Joden, Ieren en Italianen woonden. Het gezin Meyerowitz woonde daar op nummer 1205, een huis dat in 1915 was gebouwd en waar het gezin op de tweede etage een tweekamerappartement had betrokken. David en Rose kregen op 11 augustus 1927 nog een tweede kind, Seymour. Toen Seymour oud genoeg was, deelden hij en Arthur een opklapbed dat in de woonkamer stond.

De 43-jarige David Meyerowitz was als jongen vanuit Roemenië naar New York geëmigreerd en werd op veertienjarige leeftijd van school gehaald om de familie te helpen overleven. Hij werd later chauffeur en vertegenwoordiger bij een groothandel in brood, en trouwde met Rose Blumenthal, een opgewekte, donkerharige vrouw die geboren en getogen was in de Bronx. Toen in 1929 de Grote Depressie zich aankondigde, werd het leven voor de familie Meyerowitz en hun burens op Findlay Avenue aanzienlijk moeilijker. David slaagde er weliswaar in zijn gezin steeds te eten te geven, te kleden en een dak boven het hoofd te bieden, maar er was altijd geldgebrek. Hij en Rose moesten voortdurend goochelen met rekeningen, laat staan dat ze aan verhuizen dachten.

Arthur beseftte, wilde hij op Findlay Avenue overleven, dat hij zowel van zijn instincten als van zijn vuisten gebruik zou moeten maken. Hij moest wel, want op de hoeken van Findlay Avenue en aangrenzende straten eisten Russische, Oost-Europese, Joodse, Ierse en Italiaanse kinderen allemaal een eigen stuk asfalt op dat ze als hun eigen stekkie beschouwden. In het gebouw waar Arthur woonde, letten de mensen goed op elkaar, en als iemand werkloos werd of er in een gezin iemand ziek werd, hielpen de burens elkaar zo goed mogelijk.

Arthur Meyerowitz in New York
voor de Tweede Wereldoorlog.
Met dank aan de familie Meyerowitz

David Meyerowitz, Arthurs vader.
Met dank aan de familie Meyerowitz